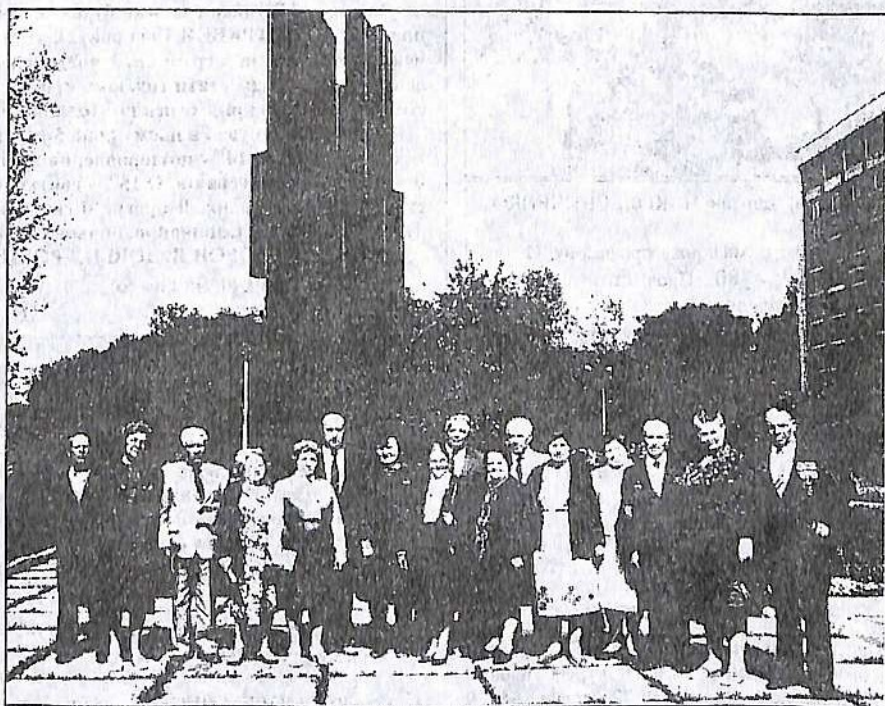

№7-8 (91191-1192), травень, 1999 рік.

З СВЯТОМ!

Це був 1990 рік. Тоді їх, наших ветеранів війни, було більше, про що говорить і це фото. Але воно щоразу нагадує всім нам про велич подвигу старшого покоління в Великій Вітчизняній війні!

Фото з архіву Ради ветеранів

НИЗЬКИЙ УКЛІН, ДОРОГІ НАШІ!

П'ятдесят четвертий раз у пору буйного весняного цвітіння приходить до нас це свято - День Перемоги. Щоразу нагадує воно про велич подвигу старших поколінь, що вони звершили в ім'я миру і щастя на Землі. 9 Травня - це окрім свята Перемоги - ще й День Пам'яті. Пам'яті про тих, хто смертю смертю здолав і наблизив перемогу над лютим ворогом.

Низько схиляючи голови перед пам'яттю полеглих, ми, нащадки слави батьків, робимо все, щоб наші юні покоління виростили гідними слави наших попередників, справжніми патріотами України!

Щиро вітаю ветеранів війни, родини загиблих, всіх, хто пройшов нелегкими фронтовими дорогами!

Зі святом Перемоги, дорогі! Хай це свято освітлює вашу долю, вселяє надію, що ми подолаємо тимчасові труднощі, а Вашу подвижницьку працю високо оцінять наступні покоління. Щастя і благополуччя Вам!

А.ГУГАЙ,

*ректор Київського національного
університету будівництва і архітектури*

СВЯТОЇ ПАМ'ЯТІ НАРОДНОЇ

На Берлін, капітан Н. КОЛЕСНИЧЕНКО, 1944р.
Автору цього малюнка професору О. А. ГОРБЕНКУ – 80. Прочитати про його художню спадщину можна на стор. 9.

Наближається велике свято – 54 річниця Перемоги у Великій Вітчизняній війні. Свято Перемоги – особливий день не тільки для нашого народу, але й для всіх країн-учасниць антигітлерівської коаліції. Пам'ять про війну живе незагойною раною в серцях співвітчизників і передається від покоління до покоління. З глибокою вдячністю ми схилиємо голови перед тими, хто наближав цей світлий день, перед тими, хто так і не повернувся з тієї жорстокої війни. Їх імена наввіки залишаться в пам'яті народній.

Все дальші від нас ті страшні роки, все менше в живих залишається учасників-героїв тих бойових дій, партизанів, невтомних трудівників тилу, все менше свідків тих кривавих подій. В кожну сім'ю війна принесла горе. Пам'ятники воїнам на братських могилах, сумуючі матері біля надгробків своїх чоловіків, батьків і синів, вічний вогонь в пам'ять полеглим – все це нагадує нам: пам'ятайте, якою ціною завойоване щастя.

Для нашої Вітчизни завжди буде свитим день 9 травня, і завжди люди подумки будуть повертатися до ТРАВНЯ 1945 року. В ті весняні дні був закінчений великий шлях, відмічений численними жертвами. І наш людський обов'язок: поздоровляючи один одного із святом, завжди пам'ятати тих, кого немає з нами, хто загинув на війні. Але ми пам'ятаємо і тих, хто пройшов крізь те пекло, хто залишився у живих.

Традиційною буде і в цьому році, 5 травня, зустріч ветеранів війни у розташуванні військової кафедри 014⁰⁰ – поздоровлення керівництва університету, представників районної влади, виступи ветеранів. О 15⁰⁰ – святковий концерт співробітників та студентів університету – Вам ветерани, В програмі святкової зустрічі музика і пісні військової хори, гра духового оркестру і, звичайно, польова кухня з гарячою кашею.

МІЦНОГО ЗДОРОВ'Я, ДОВГИХ РОКІВ ЖИТТЯ ВАМ, НАШІ ДОРОГІ ВЕТЕРАНИ!

Запрошуємо Вас на свято!

М. ГЕРМАН, начальник військової кафедри, полковник

ЗНАЄМО, ЯКОЮ ЦІНОЮ ЗАВОЙОВАНЕ ЩАСТЯ!

(ІНТЕРВ'Ю... АНКЕТИ...)

Напередодні Дня Перемоги «А+Б» вирішила запитати у студентів різних курсів нашого КНУБА, що це за подія були 22 червня 1941, 9 травня 1945 року, про які битви тих часів вони знають, ім'я яких полководців чули.

Приємно відзначити, що про події 1941-45 часів молодь знає і навіть ображалася, дивувалася таким запитанням. З битв тих часів було названо Сталінградську, на Курській дузі, під Москвою, захист нашого міста Києва, Букринський плацдарм... Полководців таких як Г. К. ЖУКОВ назвали майже всі, К. К. РОКОСОВСЬКОГО так само знали всі, було названо М. Ф. ВАТУТІНА, Р. Я. МАЛИНОВСЬКОГО.

Ось ще одна анкета, 7 питань більш складних, конкретних. І відповіді на них, що дали студенти будівельного та санітарно-технічного факультетів. Питання:

1. Чи вважаєш ти доцільним зберегти у вітчизняному календарі свято Перемоги – 9 Травня?
2. Чому б ти надав перевагу при перегляді телепередач 9 Травня – сучасному американському бойовику чи еротичному фільму, або фільму з радянських часів про Велику Вітчизняну війну?
3. Чи підтримуєш ти ідею перевидання кращих художніх творів про події Великої Вітчизняної?
4. Хто такі Валя КОТИК, Гуля КОРОЛЬОВА, Ляля УБИЙВОВК, Парфеній ГРЕГАНІЙ, Ліза ЧАЙКІНА? Якими ще іменами ти можеш доповнити цей ряд?
5. Чи схвалюєш ти демонтаж у Львові пам'ятника розвіднику, Герою Радянського Союзу Миколі КУЗНЄЦОВУ?

6. З чим пов'язані такі прізвища, як ГАСТЕЛЛО, ТАЛАЛІХІН, ДЕВ'ЯТАЄВ?
 7. Як ти вважаєш, якщо гіпотетично Україна піддалася би нападу агресора, чи багатьох твоїх ровесників добровільно встали б на її захист і віддали б життя за неї?
- Пропонуємо вам відповіді:

СТФ., СТУДЕНТ

1. Таке свято потрібно назавжди зберегти!
2. Фільму з радянських часів.
3. Так.
4. Зоя КОСМОДЕМ'ЯНСЬКА, Павлік МОРОЗОВ, Олег КОШЕВІЙ.
5. Не схвалюю. Пам'ятник потрібно залишити.
6. Це герої війни, які віддали життя своє в бою за свою Батьківщину.
7. Важко відповісти. Це залежить від багатьох обставин.

В.ФРОЛОВ, СТУДЕНТ ЩЦ

1. Так.
2. В залежності від фільму.
3. Так.
4. Тільки Валя КОТИКА – піонера-героя, Марата КАЗАЯ, Валеру ВОЛКОВА, Володю ДУБІНІНА.
5. Ні.
6. ГАСТЕЛЛО – людина-торпеда, ТАЛАЛІХІН – людина-таран.
7. В залежності від агресора.

СТФ., СТУДЕНТ.

1. Так.
2. Надав би перевагу фільму про Велику Вітчизняну війну.
3. Так.
4. Олег КОШЕВІЙ, Павлік МОРОЗОВ, Володя ДУБІНІН.
5. Ні. Пам'ятники таким людям потрібно залишати.
6. Ці люди не пожаліли життя за Батьківщину.
7. Не знаю.

«А+Б»
та «Прогрес» будфаку.

ЗДОЛАВШИ СМЕРТЬ

Здолавши смерть у праведному герці,
Крізь небуття із марева війни
Вони приходять в Материнє серце –
В боях полегли воїни-сини...

У наші дні крізь відстані і строки,
В могилах братських, подолавши сні,
На зустріч з Матір'ю-Україною щороку
Війні приходять кожної весни.

Вояцька честь у них одна й та ж сама,
Що і в боях: один супроти ста –
З останнім словом, найріднішим: «Мамо»
На спрагою запалених вустах.

В тім слові все: і торжество над смертю,
І звернення до совісті людей,
І все життя, продовжене в безсмерті,
Як промінь світла в темряві ночей.

Зборовши смерть у праведному герці,
Величні ви і прості водночас –
Сини Вітчизни з Прометея серцем,
Ми всі життям рівняємось на вас!

*Василь
ПИСЬМЕННИЙ*

ІНТЕРВ'Ю З ТАНКІСТОМ ПРО ВІЙНУ

- Олександр Сергійовичу, Ви - танкіст - розкажіть про своє життя на війні, з чого складався день танкіста?

- Про війну 1939-45 років написано багато книжок, спогадів, знято кінофільмів. Але люди, що не воювали, не знають цього життя, вони часто сприймають війну як суцільні бої з ранку до вечора, без відпочинку, прийому їжі. Це особливо молоді так думає. Але це не зовсім так. Адже навіть під час Сталінградської битви, на Курській дузі, операції «Багратіон» були й перерви, паузи для відпочинку, поповнення босприпасами, підвозу матеріальної частини. Правда, треба підкреслити, що особистий склад: солдати, офіцери на фронті мали свої особливості залежно від того, до якого роду військ вони належали. Так, наприклад, піхота, звичайно, робила марші своїм ходом, була мотопіхота, що пересувалася на машинах. Так, скажімо, їде в атаку, озброєна автоматами, кулеметом, потім займає оборону, знаходячись в окопах. Артилеристи, звичайно, знищують противника в замкнених позиціях, тобто, знаходячись від переднього краю на відстані.

Так. Я танкіст за освітою. Я воював, знаходячись в танку. А танкові частини склалися з 2-х видів: НПП - «безпосередня підтримка піхоти». Це танки, окремі танкові батальйони, полки і навіть бригади, що разом з мотострілковими частинами проривали оборону противника. Цим вогнем вони підтримували піхоту, що наступала. Інші види танків - це великі танкові з'єднання, корпуси і навіть танкові армії, особливо у другій половині війни, які вводилися в прорив. Так, наприклад, піхота і танки НПП проривали оборону, а великі танкові з'єднання вводилися в прорив та діяли в оперативному просторі по тилах противника.

Тепер про питання ваше. Практично життя танкіста під час війни складалося не лише з бойових дій, але з підготовки до боїв, ремонтування матеріальної частини і ін. Я, наприклад, з травня 1942 і по кінець війни брав участь у відомому на всю країну ТАЦИНСЬКОМУ танковому корпусі. Ось така цікава деталь. Де з'являвся наш танковий корпус, одразу зафіксовано було німецьку кращу дивізію «Мертву голову». Про що це говорило? Про те, що німці розуміли можливості нашого корпусу і хотіли вести бої за ту чи іншу ділянку фронту на рівних з нами.

Практично танковий корпус бере участь в боях з вводом в прорив не більше 3-4 тижнів. За цей час більшість танків вже перебито або вийшло з ладу і танкіст

залишається вже без матеріальної частини. Ось вам і цифри. Закінчився день, командири і старшини доповідають про втрати. В піхоті, стрілкових частинах зі строю вийшло 100 чоловік, наприклад: з них 25-30 відсотків - вбитими, інші поранені. А у танкістів навпаки, з цих 100 чоловік - 65-70% загинули й згоріли в танках, інші 25-30 відсотків - поранені. Такі співвідношення.

Так от за 3-4 тижні боїв практично всі танки перебито. І треба було їхати за матеріальною частиною, тобто за новими танками на Урал - на заводи. Наш танковий корпус, починаючи з 1942 року і до кінця війни формувався 11 чи 12 разів і мав на озброєнні приблизно 250-270 танків. І мені за цей час як заст. начальника ешелону саме два рази доводилося їздити в район Челябінська за танками. Без техніки, коли ми їхали залізницею, нас часто затримували, а коли поверталися із танками - була нам свобода проїзду, тобто синій світлофор. Танкісти, що залишилися на господарстві, займалися приведенням в порядок автопідрозділу. Отже, війна це не лише бої з ранку до вечора.

- Розкажіть, Олександр Сергійовичу, чим ще займалися танкісти на війні?

- Ну, як ви розумієте, ми й відпочивали, і харчувалися, і була у нас в частинах художня самодіяльність. Були змагання

серед кращих полків і бригад в художній самодіяльності. Хочу ще зауважити, що у полку в нас була висока моральна якість в поведінці.

- З кого складався танковий екіпаж?

- Середній танк складався з 4-х чоловік екіпажу. Це командир танку - офіцер, він же був й командиром гармати, при ньому був радист, механік-водій та заряджаючий. Механік-водій - це центральна фігура. Коли танк зупиняється або має можливість щось відремонтувати (наприклад, гусениця злетіла), то механік-водій, як правило, спить. Це для того, щоб на марші тривалому він не заснув.

Екіпаж танковий - це завжди народ з гумором. Наприклад, підійде недосвідчений командир взводу, коли танк зупинився, і питає: «Чого танк стоїть?» Танкісти, щоб посміятися, відповідають: «Іскра попала в гусеницю». Це, зрозуміло, жарт. А командир питає: «Куди попала, куди попала?» І всі регочуть.

- Скажіть, Олександр Сергійовичу, жінок багато було в бригадах?

- Були в стартовій бригаді медико-санітарні підрозділи, до яких входило 25 жінок, іноді його й очолювала головний лікар - жінка. Крім того, жінки працювали машиністками, діловодами, санінструкторами підрозділу. Хочу сказати, що жінці на війні було дуже важко. Адже серед 70 чоловіків вона була одна. І те, що легко для мужчини, було важким для жінки, навіть у самій житейській справі.

Крім того, хочу взагалі підкреслити допомогу жінок на війні. Так, зенітні частини в тилу при охороні заводів, мостів, вузлів було укомплектовано жінками, як правило, аж до командира частини.

І це останнє, на що хочу звернути увагу читачів. Вважають, що людина на фронті звіріє, губить людські якості. Це неправда. Адже ми плакали на похоронах за тими, хто загинув, ми дуже переживали смерть товаришів. Інша справа, що смерть нам приїдалася, адже її ми часто бачили. Але практично моральних якостей на фронті ані солдат, ані командир не губить, хоч війна - це найжорстокіше в історії людства. □

«А+Б»

На фото: О. С. ТРОНІН

ПОРТРЕТИ НАШИХ СПІВРОБІТНИКІВ

НИХТО ІНІ НЕ ЗАБУТИЙ...

Софія Миколаївна КРОЛІКОВА... 45 років свого життя віддала вона нашому учбовому закладу. Працювала і у відділі аспірантури, і на кафедрі російської мови, а тепер із задоволенням віддає свої сили і натхнення історії нашого будівельного і архітектурного університету, працюючи директором музею. Адже музей - це історія. Саме в музеї можна дізнатися про майже 70 років існування університету, ознайомитися з фотографіями людей, що без останку віддавали свої сили закладу: це ректори і проректори, декани, професори - науковці. В експозиції музею демонструються фотографії фронтовиків Великої Вітчизняної, загиблих і учасників афганської війни.

верситету з приходом Софії Миколаївни КРОЛІКОВОЇ?

- Справді, з приходом С. М. КРОЛІКОВОЇ змінилася направленість роботи в музеї. Вона провела величезну роботу по збору матеріалів, для цього часто відвідувала архів. Крім того, з моєї точки зору, був підготовлений ряд художніх виставок наших викладачів, виставок провідних викладачів, професорів-ювілярів, також велику експозицію учбової та наукової праці наших викладачів, присвячену 70-річчю університету. Крім того, багато роботи зроблено при підготовці нових музейних стендів і ін. □

І. ГЕРАЩЕНКОВА

Ось, які думки виклав про С. М. КРОЛІКОВУ Голова ради ветеранів Великої Вітчизняної війни, професор кафедри основ і фундаментів С. О. СЛЮСАРЕНКО:

«Це дуже хороший працівник, енергійна людина, бере величезну участь у веденні виховної роботи. Прагне зібрати якнайбільше матеріалів з історичних подій, пов'язаних з КІБІ. Кілька років відвідує міський архів, де збирає необхідну нам інформацію. Адже за 7 десятиліть багато сталося в нашому закладі. І нашій молоді необхідно знайомитися з його історією. Адже нині, наприклад, час іде, а матеріалу, пов'язаного з подіями тих днів у нас дуже мало. Так, зараз ми не можемо назвати всіх співробітників, хто працював зав. відділами аспірантури КІБІ і тільки я взявся трохи пригадати, хто працював за моєю пам'яттю. І ще деталь (я про неї вказую в ректораті): прикро визнавати, що наші студенти не знають свого ректора, першого проректора, лише трохи знають своїх деканів... От в ці дні після призначення університету статусу «національний» вже зняли над входом попередній напис: КІБІ і якщо про це все не розповісти, то випускник забуде, який інститут закінчив.

Тепер питання до заст. ради ветеранів Великої Вітчизняної війни, директора підготовчих курсів О. С. ТРОНІНА.

- Олександр Сергійовичу, як Ви вважаєте, музей в вузі потрібний, робота в ньому проводиться достатня?

- Ну, зрозуміло, що музей в нашому університеті необхідний. Правда, план роботи, який склала собі С. М. КРОЛІКОВА є великим і зрозуміло, що при платному керівникові музею, повинна бути громадськість, ті, хто захоплюється історією свого вузу з числа студентів та викладачів, співробітників. А господарських справ в музеї вона запланувала величезну кількість. Ну й без них неможливо було б, тому що й ремонт даху необхідний, і лампочки електричні поміняти необхідно і ін. Лише мені здається, що треба, щоб деяка експозиція музею була б більше оперативною, щоб частіше змінювалася.

Микола Миколайович ОСЕТРІН, проректор університету з організаційної роботи також висловив кілька думок щодо роботи музею КНУБА.

- Микола Миколайович, чи змінилася робота в музеї нашого уні-

Директор музею історії КНУБА С. М. КРОЛІКОВА і голова Ради ветеранів війни, професор С. О. СЛЮСАРЕНКО.

Фото «А+Б»

ЧОЛОВІКИ НАШОГО КНУБА – НАЙУВАЖНІШІ, НАЙДОБРІШІ, НАЙЩИРІШІ В ПОЧУТТЯХ І СТАВЛЕННІ ДО СПІВРОБІТНИЦЬ, ДРУЖИН... ПРО ЦЕ ЯКНАЙКРАЩЕ ГОВОРИТЬ ЦЕ ОСВДЧЕННЯ В КОХАННІ...

ОНА СРАВНИМА ЛИШЬ С ВЕСНОЮ

Творенье грез, Ребро Адама,
Законодательница мод,
О, женщина, тебе не мало
Посвящено поэм и од!

Ты соблазнительна, мила, застенчива,
Кокетлива, добра, сурова.
Какой угодно можешь быть,
Коль в жизни выпадет любить!

Какой же жанр иль вид искусства
Способен передать тебя(?!), и
Сметливый ум, и пламя чувства,
И сердце, полное огня?!

Как жизнь вложит в строку куплета?
Не в силах петь - я не пою,
И может ли перо поэта
Всю передать красу твою?!

Она сравнима лишь с Весною,
Когда дурманит запах грез;
С надеждой, радостью, любовью,
Что я к тебе в душе пронес!

С польским днем, с пургой, метелью,
С огнем костра и хладом гор,
С твореньем божьим, в самом деле (!), и
С тем, что вечно вызывает спор...

Ни с чем, любимая, тебя я не сравню,
Тобой люблюсь, восхищаюсь и люблю.
И, если только хочешь знать,
Тебя мне не дано понять!

С. СЕМКА. 8. 03. 1999 г.

ЇЙ БУЛО ЦІКАВО ЖИТИ І ПРАЦЮВАЛА ВОНА ДО ОСТАНЬОГО СВОГО ДНЯ...

Три місяці як нема з нами інженера кафедри кваліметрії ЩЕРБАКОВОЇ Лізавети Миколаївни.

Прожила вона важке життя, вистоявши у Велику Вітчизняну, перенесла жак зимової блокади в Ленінграді. Разом із військовим госпіталем, де вона працювала медсестрою, по кризі Ладозького озера, яку називали «дорогою життя», весною евакуювалась на «велику землю». Добровольцем пішла в армію.

Як учасниця бойових дій пройшла дорогами війни тисячі кілометрів на п'яти фронтах. Дійшла до Берліна в званні старшого лейтенанта військ зв'язку. Лізавета Миколаївна мала значну кількість нагород - орден та 13 медалей. З них орден та 4 медалі - бойові, а саме: орден «Вітчизняної війни» II-го ступеня і медалі «За бойові заслуги», «За визволення Варшави», «За взяття Берліну», «За участь у Вітчизняній війні 1941-45р.» На фронті Лізавета Мико-

лаївна познайомилась із своїм майбутнім чоловіком, капітаном військ зв'язку ЩЕРБАКОВИМ Василем Леонтійовичем, що мріяв стати архітектором, і до призову в армію закінчив 3 курси Московського архітектурного інституту. Після війни, в Берліні, вони одружилися і до кінця своїх днів жили в любові і злагоді. Через рік, 9 травня, в Берліні народилася в них донька Олена, яка стала будівельником-академіком, професором і доктором економічних наук. В 1953 році в Києві народився син Олександр, що згодом став архітектором, доцентом і кандидатом архітектури. В 1957 році Лізавета Миколаївна прийшла в Київський інженерно-будівельний інститут, де

плідно працювала протягом останніх 42 років. Мала багато подяк і грамот за свою працю від ректорату і Мінвузу. Нагороджена медаллю «Ветеран праці». «Їй було цікаво жити і жила вона попри всі негаразди із задоволенням до останнього дня свого життя» - згадує її син О.В.Шербаков. [1]

НАШІ СПІВРОБІТНИКИ - НА ПОЛЯХ БИТВ

НІМЕЦЬКИМ ВІЙСЬКАМ БУЛО «ЗЛАМАНО ШИЮ»

9 ТРАВНЯ, зібравшись за святковим столом із друзями-однополчанами, згадуючи військові роки і піднімаючи тост за нашу Перемогу Лізавета Миколаївна ЩЕРБАКОВА, пишалась тим, що причетна до звершень героїчного покоління військових років. Це славне покоління пам'ятатимуть завжди. Ось, що із слів нашої «найстаршої жінки» КНУБА згадує її син Олександр Васильович ЩЕРБАКОВ:

Восточна Прусія, м. Кенігсберг, 1944 р.
Фото з архіву сім'ї.

«Битва на Курській дузі - одна з чотирьох найвизначніших битв, що визначила результат Великої Вітчизняної і в кінець всієї Другої світової

війни. Влітку 1943 року в гарячих степах під Курськом, в найкрупнішому танковому бойовиську всіх часів зійшлися у фронтальному ударі близько 3000 танків і самохідних гармат з кожного протилежного боку. Всім потрібна була лише перемога, але ніхто не був впевненим, що вона дістанеться саме йому. При рівності сил на Курській дузі, перемогу можна було отримати лише за рахунок переваги у військовому мистецтві.

У зв'язку з цим у Ставку, на затвердження Верховному головнокомандуючому Й. В. СТАЛІНУ, Генеральний штаб Червоної Армії надав план операції, зміст якої полягав у наступному. Завжди артилерійську підготовку проводить той бік, який наступає. Маршал же Г. К. ЖУКОВ запропонував навпаки, з глибоко ешелюваної оборони радянських військ, нанести по частинах Вермахту, що наступають, артилерійський удар, що випереджає. Такий удар, нанесений в момент, коли війська противника ви-

йшли вже з укриттів, але не вступили в бій, стане для них смертельним. Залишалось лише дізнатися про дату і час німецького наступу. Сталін запитав ЖУКОВА, а що, якщо Ви помились з початком німецького наступу. Це стане крахом, відповів маршал. Крах з несподіваними наслідками як для Вітчизняної, так і для світової війни. Без артилерійського боекомплекту кількох фронтів, що випущений попусту, стримати наступ німецьких військ стане неможливо. Однак іншого шляху до перемоги не було.

Г. К. ЖУКОВ вірив у військову розвідку, в те, що вона у необхідний момент надасть потрібні дані про початок операції «Цитадель». Всі структури, в тому числі і радіорозвідки, в якій служила лейтенант ГРАВІРОВА (ЩЕРБАКОВА) Лізавета Миколаївна були спрямовані на визначенні строку німецького наступу. Розпочалося багатоденне цілодобове, напружене, виснажуче нерви полювання за радіопередачами противника в районі Курської дуги. Це була небезпечна робота, що проводилась у взаємодії із спеціальними проти диверсійними загонами Червоної Армії - СМЕРШами, так як викрита точка радіоперехоплення підлягала знищенню усіма можливими засобами, які мали німці. В результаті радіоперехоплення, дешифровки, про-

НІМЕЦЬКИМ ВІЙСЬКАМ БУЛО «ЗЛАМАНО ШИЮ»

вірки, перевірки та криптографії даних противника, радіорозвідка надала в час, що був несподіваний, відомості про початок німецького наступу - за що несла персональну відповідальність. І разом з тим, що ці дані - стовідсоткові - певної істини не було. Німецька розвідка, з свого боку, використовуючи всі свої засоби, давала постійно для Червоної Армії дезінформуючі дані про початок наступу Вермахту. Тому розвідка ніколи не спирається лише на одне джерело інформації. Потрібні були ще дані про операцію, яка готувалася. І вони були отримані. За кілька днів до операції, після 15-20 невдалих спроб, був нарешті захоплений німецький «язык». Строки наступу, що були надані «языком» та радіорозвідкою, співпали. Цей час і був прийнятний за точку відліку для дій радянських військ у Курській битві.

Коли до наступу німецьких військ залишалось три години, їх абсолютно знезапечно накрив випереджаю-

чий, могутній артилерійський удар Червоної Армії. В призначений час наступу не відбулося. Невже помилка? Ні, не помилка. Артилерійський удар виявився настільки ефективним, що Вермахт був паралізований і в призначений час не зміг розпочати рух вперед. Командуючий німецькими військами на Курській дузі сповістив про те, що відбулося, в Берлін і просив повідомити про це Гітлеру, щоб перенести наступ на інший строк. Однак, командуючий в Берліні з'явився доюстиції про це фюреру й запропонував йому самому зробити таку доповідь Гітлеру. Останній, в свою чергу, також побоявся доповідати фюреру й, пославшись на те, що військова машина є запущеною й її не зупинити, віддав наказ про початок наступу. Із записаним на 2 години німці все ж таки рушили вперед. Але це був рух армії, що вже приречена, як відзначили німецькі історики, німецьким бронетанковим військам було «зламано шию». Події, про які йде мо-

ва, добре показано у фільмі «Курська дуга» кіноопері «Візволення». В процесі визначення строку німецького наступу, радіорозвідка встановила координати в районі зосередження танкової дивізії військ СС - Рейх, що замаскувався в лісі й чекав на свій час. Дивізія, яка була укомплектована найновішими важкими танками Тигр й вибірним контингентом, була однією з найкращих у Вермахті. За місцем її зосередження авіація нанесла могутній бомбовий удар. Дивізія в бій не вступила.

Радіорозвідка вирішила цілий ряд інших завдань.

Битва під Курськом - видатна подія другої світової війни. В результаті перемоги під Курськом і виходу радянських військ до Дніпра завершився корінний перелом у ході Великої Вітчизняної і II-ї світової війни. Стратегічна ініціатива міцно утримувалась Червоною Армією аж до повного розгрому фашистської Німеччини. (1)

ПРОФСПІЛКОВІ СПРАВИ

ЖІНОЧА РАДА ТУРБУЄТЬСЯ ЗА ВАС!

Понад 10 років при профспілковому комітеті КНУБА діє жіноча рада. Кімната №341 знайома багатьом співробітникам нашого вузу.

В передвесняний час тут проводиться ярмарок-продаж насіння садових та городніх культур. Кожен, хто хоче оновити своїми руками гардероб, має змогу користуватися журналами «Бурда», «Вязание», на які профком здійснює передплату. Тут співробітниця та студентки спілкуються для вирішення того чи іншого питання: як допомогти людині, як провести відпустку, оздоровити дитину, що і коли вирішувати на ділянках?

Всім, хто сюди приходять, гостинно відчиняє двері господиня - ЛАБІНІНА Раїса Вікторівна. Маючи багатий життєвий досвід, вона і порадить, і втішить.

Для зустрічі з поетичною музою в цій світлиці збираються члени клубу поезії «СТИХІЯ».

Саме в стінах жіночої ради в 1996 році наші жінки одержали гуманітарну допомогу (390 пар взуття), а в грудні 1998-го збиралася гуманітарна допомога для закарпатців.

Турбота про дітей співробітників нашого університету - це одне з головних завдань профспілкового комітету та жіночої ради. Щорічно дошкільнята одержують вітання від Діда Мороза, а саме - солодкі подарунки та запрошення на новорічні святкові вистави. Хотілось би відзначити таких дбайливих Снігурочок, як О. М. МОЙЛИВСЬКА (підрозділ Управління), Т. А. КУЗНЕЦОВА (архітектурний фак.),

Т. М. ХАРЬКОВА (фак. МБ), С. М. ШВЕЦЬ (сантехнічний фак.).

В наш нелегкий час важливе значення має літній відпочинок дітей. Завдяки підтримці Київської міської ради профспілки працівників освіти і науки, діти наших співробітників мали можливість відпочивати в оздоровчих таборах:

- 5, факультет МБ - 4. Інші придбали також по 1-2 дитячі путівки в табори.

Профспілковий комітет з особистої ініціативи організував сімейний відпочинок в Криму. Так, влітку 1998 р. в пансіонаті «Берегове» (Бахчисарайський район) разом з батьками відпочило 3 дітей, а в пансіонаті «Алмаз» (що поблизу пгм Судак) - 18 дітей.

Наш університетський табір «Будівельник», що у с. П'ятихатки на березі р. Козинка, вже 3 роки гостинно приймає на оздоровлення і

відпочинок співробітників з дітьми. В 1996 р. профком організував дитячу зміну - 20 дітей мали можливість відпочити у червні. Разом з батьками відпочивали: в 1997 р. - 21 дитина, в 1998 р. - 24 дитини.

Шановні співробітники! Незабаром літо 1999 року. Заздалегідь потурбуйтеся про відпочинок своїх дітей і подавайте заяви на дитяче оздоровлення до профспілкового комітету. Хай мальовничі та екологічно чисті куточки нашої країни гостинно приймуть дітей співробітників КНУБА!

М. СІНЯКОВА,

голова жіночої ради, інженер лабораторії естетики інтер'єру вузів

На фото:

Санаторій «Кооператор», де відпочивали наші діти.

Санаторій «Орлятко» (Полтава).

«Орлятко» (Новосанжарський район на Полтавщині), «Кооператор» (Ужгородський район на Закарпатті), «Маяк» (Скадовський район на Херсонщині), «Ясний» та «Плудя Водія» (на Київщині). Подивимось, наприклад, на ці показки. Так, за 5 років з 1994-1998 р. близько 100 путівок до дитячих таборів відпочинку було придбано завдяки профспілці КНУБА. Найбільше отримали для дітей представники адміністративно-господарчої частини - 21, (з останніх 3 роки - 17 штук). Підрозділ управління на II-му місці, тобто придбав 14 путівок, далі факультети АБВ - 12, СТФ - 11, будівельний - 9, будівельно-технологічний - 8, архітектурний

ДЕНЬ МАТЕРІ

Починаючи з цього року наш університет відзначатиме ще одне свято - День матері.

Воно було запроваджено в США в 1914 році, на Україні започатковано з ініціативи Союзу українку у 1929 році.

День матері має свої правила: діти дарують матусям малюнки, вишиванки, вручають листи-сповіді і матір-неньку, і матір-землю, і матір Божу.

Це державне свято відзначається на всій земній кулі кожної другої неділі травня.

Жіноча рада.

ПОРТРЕТИ НАШИХ СПІВРОБІТНИКІВ

В ЗВІНІТТІ СВОГО ВІКУ

Н. ГАСАНОВА, канд. мистецтвознавства, доцент

Нещодавно (в лютому 1999 р.) в галереї «Колт» відбулася художня виставка творів викладача малюнку і живопису нашого вузу Анатолія Васильовича СОТНІЧЕНКА.

Невеличка художня галерея на Костьольній вулиці міста ледь вміщала всіх бажаючих побачити доробок митця. Серед численних гостей, представників спілки художників, колег були і представники деканату архітектурного факультету.

В своєму виступі декан факультету О. В. КАЩЕНКО підкреслив неабияку закоханість митця в красу рідного міста, красиви України, незрівняну силу їх чар, що талановито зафіксовано А. В. СОТНІЧЕНКО в багатьох творах...

І з цим не можна не погодитись, бо це дійсно так.

Кожний митець бажає бути побаченим і почутим. І хоча усі вони різні, та кожний з них є неповторний.

А. В. СОТНІЧЕНКО народився 7 травня 1941 напередодні війни у Маріуполі Донецької області в сім'ї робітника. Скільки пам'ятає себе весь час дуже любив малювати і з дитинства мріяв стати професійним художником. І тому не дивно, що після закінчення школи потрапляє до кримського художнього училища ім. САМОКИША. Диплом з відзнакою стає першою пугівкою у велике мистецьке життя, що починається в Києві у Державному Художньому інституті (нині Українська Академія мистецтв, яку успішно закінчив 1970 р.). Його вчителями були широко знані майстри українського реалістичного живопису: Карпо ТРОХИМЕНКО, Левко ВІТКОВСЬКИЙ, Олекса БАСАНЕЦЬ, П. ПЛАМЕНИЦЬКИЙ та ін.

Творчий шлях не був засипаний трояндами... Пошуки свого місця в мистецтві переміщалися з рекламною графікою, дизайном, викладацькою роботою.

Саме в цей час захоплюється натюрмортом і пише «Черешні», «Гранати і виноград», «Квіти у фаянсовому плечичку».

Під час мандрів по Україні пише «Загоча Дніпра», «Вигляд на гору Арагац», «Весняна повінь», «Види Кам'янець-Подільську» та багато інших вражаючих око творів.

З 1979 року починається новий життєвий етап - найкращий час, зв'язаний з переходом на викладацьку діяльність до Київського інженерно-будівельного інституту. Молодий митець поринає у вир студентського життя, яке бурхливо пульсує, не дає зупинитися на досягнутому.

І ось за плечима понад два десятиліття творчого виховання молодих здолчих. Багато це чи мало? На це питання дають відповідь самі студенти, що засвідчуються у своєму шанобливому ставленні до викладача - «маестро» малюнку і живопису, бо рівень майстерності викладача - це є початок і кінець фахової підготовки студен-

тів у вузі. Отже це зобов'язує...

Мабуть тут слід підкреслити, що особисте захоплення класичним реалістичним мистецтвом стає своєрідним «оберігом» від бурхливих авангардних течій, що опановують простір...

Анатолій Васильович намагається прищеплювати своїм вихованцям любов до українського мистецтва, що займає своє особливе місце в загальноосвітньому художньому процесі, базується на ґрунті узагальнення і логічно-емоційного сприйняття реального світу.

Запропонована виставка стала своєрідним звіттом, першою серйозною спробою митця ознайомити глядача з тематичним доробком творів начебто об'єднаних однією темою «Рідний край». Своєю індивідуальну програму художник викладає в 50-ти

творах. В його ліричних опоетизованих образах «Надвечір'я» (1998), «Спогади про літо» (1992), «Північна тиша» (1993), наче розкривається гуманістична традиція вітчизняного мистецтва, увага до краси життя в своїх найпростіших і найрозуміліших проявах.

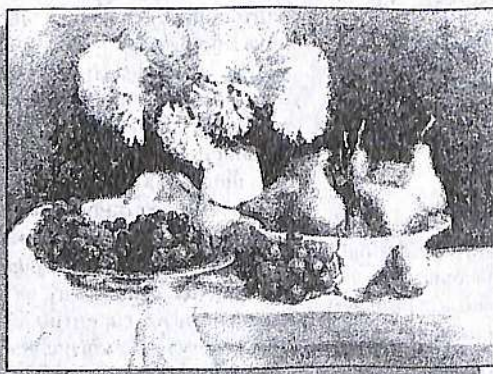
Витончений гармонійний тональний живопис його невеличких за розміром полотен гріє душу теплом, що випромінює «Березневе сонечко» (1994), «Березовий гай» (1992), «Ранок на морі» (1996), «Північна тиша» (1991) та ін.

Невеличкі картини-новели Анатолія СОТНІЧЕНКА завжди сюжетні, оповідні, замрійливо-ліричні, їх головною темою стає людська самотність, неовторна краса природи і в той же час невимовна туга людяного буття...

В наш час жорстоких ідейних протиріч, в дні, коли ми бачимо, як гине сама природа планети, коли вир подій іноді змушує забути про гармонію прекрасного, коли темні сили намагаються знищити людство, саме сьогодні необхідно хоч на мить зупинитися, замислитися, глибше відчутти радість, що криється в чарівних еподах та картинах члена спілки художників А. СОТНІЧЕНКА, які живуть людей до миру, світла і добра.

Культурно-художнє оновлення України позначилося багатьма виставками і відкриттям цілої плеяди імен до цих часів невідомих. Їх творчість розкривається з зовсім іншого, несподіваного боку так само як і у Анатолія Васильовича.

Ця виставка - тільки початок, перший крок вперед до справді широкої і

*А. В. СОТНІЧЕНКО,
«Натюрморт з виноградом», 1981 р.*

*А. В. СОТНІЧЕНКО,
«Останні дні зими», 1993 р.*

об'єктивної картини творчості митця останнього десятиліття. Пейзажист, лірик за станом нагхнення А. СОТНІЧЕНКО демонструє принципово новий підхід до сучасного живопису у своїй індивідуальній творчій програмі.

Тепер, коли живопис Заходу пропагує в своїх формалістичних творах дисгармонію, потворність, зло, особливо приємним стає живопис благородного, чистого, доброго реалізму Анатолія СОТНІЧЕНКА.

ЩО ЗРОБИЛИ РЕКТОРИ ДЛЯ СТУДЕНТІВ?

Київська міська державна адміністрація і Рада ректорів Київського вузівського центру недавно уклали Угоду на 2 роки, тобто на 1999-2000 роки. Всі пункти цього документу, який готували комісія від ради ректорів з відповідними відділами керівництва міста, вже детально обговорені і погоджені. На засіданні ради ректорів вищих навчальних закладів Київського регіону, де спільна угода обговорювалася, у кожного з ректорів знайшлися питання й нові пропозиції до пунктів документу.

Ми попросили нашого ректора, одночасно й Голову ради ректорів міста Анатолія Михайловича ТУГАЯ прокоментувати для «А+Б» деякі пункти Угоди.

А. М. ТУГАЙ – наш ректор.

- Ось, будь ласка. Фінансовому управлінню міста треба виконати 6 питань. Серед них: надати з 1999 року 100 щомісячних стипендій у розмірі трьох неоподаткованих мінімумів доходів громадян та 40 щорічних премій номінальною вартістю 15 неоподаткованих мінімумів доходів громадян голови Київської міськкадаміністрації студентам вузів Києва, які успішно навчаються, проводять наукові дослідження, здійснюють науково-технічні розробки та мають творчі досягнення;

- надати, відповідно до програми «Турботи», матеріальну допомогу дітям-сиротам, мешканцям Києва, які вступили до вищих навчальних закладів Києва; надати, відповідно цієї ж програми, щомісячну фінансову допомогу матерям-одиначкам, які навчаються у вищих навчальних закладах міста;

- виділити додаткові кошти на ремонт міської студентської поліклініки в межах коштів по галузі «охорона здоров'я» на 1999 рік;

- розглянути питання щодо фінансування з міського бюджету конкурсних програм громадських молодіжних організацій Києва в межах коштів по бюджету по галузі «молодіжні програми»;

- передбачити відповідні кошти на підтримку студентських міжвузівських програм та для проведення зазначених в угоді (п. 1.8) заходів до Дня Києва та Міжнародного дня студентів.

Пункт 1.5 - Управлінню праці та зайнятості - пропонується виконати 3 питання. Перше - виділяти ліміти на безкоштовну прописку випускників аспірантури та магістратури, які залучаються до викладацької та наукової роботи у вузах Києва, регіональних

директорів філій Київського молодіжного центру праці з урахуванням потреби у даних спеціалістах на ринку праці;

Далі - щорічно інформувати вузи міста про потребу у спеціалістах на підприємствах, організаціях та установах в усіх галузях народного господарства; сприяти працевлаштуванню випускників вузів, які проживають у Києві.

Наступний пункт 1.6 - Молодіжному центру праці - пропонує виконати такі важливі питання:

- розробити комплексну програму працевлаштування студентів вузів Києва в позаурочний час, вихідні дні та на період літніх канікул; філіям Київського молодіжного центру праці Київдержадміністрації, що створені на базі вищих навчальних закладів, вирішувати разом з вузами питання студентства, пов'язані з їх працевлаштуванням на тимчасовій основі, організації сезонних робіт, проведенням студентських масових заходів, оздоровленням, вирішенням проблем соціального захисту студентів.

Пункт 1.7 - Управлінню у справах сім'ї та молоді - пропонує виконати такі питання: спільно з ректорами вищих навчальних закладів розглянути питання щодо надання приміщення Асоціації студентських профспілкових організацій Києва; вивчити питання і внести в установленому порядку пропозиції щодо створення у Києві міського студентського центру.

Сприяти реалізації комплексної програми «Молодь міста Києва на 1999-2000 роки», з цією метою: провести міжвузівський конкурс на створення

кращої наукової роботи, пісні, вірша, художнього твору про Київ;

2. Провести Міжнародний фестиваль української студентської пісні та конкурс «Клубу веселих і жартливих» з нагоди святкування Всесвітнього дня молоді та Міжнародного дня студентів у Києві.

Пункт 1.9 - Управлінню по Фізичній культурі і спорту - пропонує виконання, сприяння відновленню роботи студентських спортивних клубів.

1.10 - Відділу науково-технічної та інноваційної політики - пропонується ввести конкурсну систему для фінансування пріоритетних, фундаментальних та пошукових наукових досліджень за замовленнями Київської міської державної адміністрації.

1.11 - Головному управлінню промисловості, енергетики та зв'язку, ДКО «Київводоканал», ДКП «Київспецтранс», ДАЕК «Київенерго» - в угоді пропонується сприяти забезпеченню навчальних корпусів, гуртожитків стабільним електро-теплопостачанням та зв'язком, а також врегулюванню питань ліквідації заборгованості вузів за використанні електричну та теплову енергію, споживання води та послуг каналізації, вивіз сміття.

1.14 - Головному управлінню охорони здоров'я Києва - в угоді пропонується забезпечити функціонування міської студентської поліклініки та мінімально гарантований державою рівень безкоштовного лікування студентів вузів у лікарнях міста; вжити заходів щодо оптимізації системи медичного обслуговування студентських сімей і студентів вузів недержавної форми власності; вивчити питання щодо матеріально-технічного стану оздоровчих установ, які перебувають на балансі вузів Києва; сприяти оздоровленню студентів-сиріт, інвалідів у санаторіях і оздоровчих комплексах, які перебувають на балансі Києва; сприяти здійсненню ремонту міської студентської поліклініки.

Пункт 1.15 - Головному управлінню соціального захисту населення Києва - забезпечує вивчити досвід Дніпровської районної держадміністрації та внести пропозиції щодо надання субсидій студентським гуртожиткам на оплату за спожиті теплову та електричну енергію.

Якщо проаналізувати цю Угоду, то вона свідчить, що і освітяни, і керівництво міста вдумливо підійшли до сучасних проблем галузі, прагнення владних структур допомогти і викладачам, і студентству подолати труднощі перехідного періоду.

ЮВІЛЯР ЗГАДУЄ СВОЮ БІОГРАФІЮ

11 квітня Заслужений художник УРСР, професор нашого університету Олексій Архипович ГОРБЕНКО святкував свій 80-літній ювілей. За майже півстолітню роботу в нашому КНУБА всі знають професора ГОРБЕНКА, він користується заслуженим авторитетом і повагою у колег і студентів.

Олексій Архипович плідно працює по підвищенню науково-професійного рівня кафедри рисунку і живопису, результати науково-творчих досліджень активно втілює в навчальний процес. За значні досягнення в галузі освіти, науки та мистецтва України в ці дні О. А. ГОРБЕНКА нагороджено Почесною грамотою Міністерства освіти України. Напередодні 80-ліття професор ГОРБЕНКО відкрив в університеті свою виставку.

В ці ювілейні дні і напередодні 54-ї річниці Перемоги у другій світовій війні редакція «А+Б» попросила ювіляра згадати свою багату біографію і відповісти на наші питання.

- Олексію Архиповичу, Ви пройшли війну від її першого і до останнього дня, нагороджені орденом «Вітчизняної війни II ступеня», орденом «Червоної Зірки», 12 медалями. Серед них «За відвагу», «За бойові заслуги», «За оборону Ленінграда», «За взяття Кенігсберга», «За Перемогу над Німеччиною» і ін. Розкажіть, як починалася ваша творча біографія.

- Свою творчу діяльність я розпочав на фронтах Великої Вітчизняної війни від стін героїчної оборони Ленінграда до стін поваленого Берліну в бойових лавах однополчан 90-ї Червонопрапорної ордену Суворова Ропшинської стрілкової дивізії. Був молодшим командиром зв'язку. Саме там на полях боїв, в бліндажах і окопах, у землянках та наметах медсанбату з автомагом в руках і планшетом паперів за плечима я малював однополчан. З того часу і з'явилася портретна галерея Героїв Вітчизняної війни, яка постійно продовжувалася.

- Кого з військових командирів, Героїв Радянського Союзу Ви зобразили за цей час?

- Дуже багато. Ще до 45-річчя Перемоги я створював портрети Героїв-підпільників і партизанів, що воювали дід час війни на Україні. Серед них портрети начальника Українського штабу партизанського руху Т.А. СТРОКАЧА, командира Сумського партизанського з'єднання, двічі Героя Радянського Союзу С.А. КОВПАКА, командирів партизанського з'єднання, Героїв

Радянського Союзу М. І. НАУМОВА, О. М. САБУРОВА, П. П. ВЕРШИГОРН, С. В. РУДНІСВА, В. М. ДРУЖИШНА і ін. Всього 29 портретів. Є в мене і малюнки в олівці ще з 1943 та 1945 років. Це малюнок «Перед боєм», що зображує лейтенанта А. ДЯЧЕНКА, «З бойового завдання», де я намалював лейтенанта Н. ПОЛЬОВОГО. На малюнку 1945 року під назвою «На Берлін» зображений капітан Н. КОЛЕСНИЧЕНКО (цей малюнок на 2-й сторінці нашої газети - від ред.).

- Олексію Архиповичу, де знаходяться портрети героїв Вітчизняної війни, малюнки, що Ви робили під час війни?

- Під час війни зроблена була велика кількість портретів військових командирів, солдатів, журналістів, розвідників. Вони знаходяться в військово-історичних музеях Ленінграда, Москви, Саранська, Верхньодніпровська, Києва. 35 портретів героїв підпільної діяльності і партизанського руху в роки війни знаходяться в історичному музеї нашого міста.

- Ми знаємо, Олексію Архиповичу, що Ви берете активну участь в творчій праці Спілки художників України, Республіканській Раді ветеранів війни і праці, Українському фонді культури. А скільки років Ви є членом Спілки художників?

- Вже невдовзі виповниться півстоліття з 1950 року, як прийняли мене до Спілки художників України. Це було, коли я, закінчивши навчання в Київському художньому інституті, прийшов на роботу до

інженерно-будівельного інституту, де працював і викладачем, і доцентом (1964 рік), і професором (1984 рік).

- Професоре, ми знаємо, що окрім портретів ветеранів Великої Вітчизняної, Ви написали ще цілу галерею портретів космонавтів, вчених в Зоріному містечку Центру підготовки космонавтів, ветеранів космодрому Байконур, портретів героїв-хліборобів... Скільки всього різних портретних робіт написано вами і скільки художніх виставок ваших творів було організовано?

- Я вже називав цифру 35 - це кількість портретів героїв Великої Вітчизняної, які я написав. Також є 15 портретів героїв-хліборобів Чернігівщини, 18 - хліборобів Дніпропетровщини, 13 - героїв-космонавтів та ветеранів космодрому Байконур. І ще - 15 портретів написано вчених нашого рідного університету будівництва і архітектури.. Щодо моїх виставок, то в мене було 24 персональних виставки та 35 виставок, в яких мої художні твори експонувалися.

- Олексію Архиповичу, вже 49 років минуло як Ви працюєте в нашому університеті. У вас багато друкованих праць. Над якими питаннями образотворчого мистецтва Ви працювали і продовжуєте працювати?

- Я прагну якнайбільше уваги приділяти справі удосконалення програми з рисунку і живопису для молодих кадрів архітекторів. Я - автор 10 книг та учбово-методичних

посібників. Перша книга «Курс акварельного живопису» написана ще в 1977 році. В 1991 році в книзі «Акварельний живопис для архітекторів» було розглянуто методичні основи акварельного живопису, їх розвиток і кращі досягнення в творчій діяльності художників та архітекторів в учбовому процесі студентів. Там був висвітлений і поетапний процес оволодіння технікою акварельного живопису, його роль, значення і галузь застосування разом із іншими художніми матеріалами в творчій діяльності художника і архітектора.

- І останнє запитання. Олексію Архипович, з бесіди з Вами нам відомо, що із своєю дружиною Ольгою Іванівною, Ви разом вже майже 50 років. Чи допомагала вона вам у роботі, підбадьорювала?

- Зрозуміло, що так. Адже саме вона для мене є найближчою людиною. За спеціальністю Ольга Іванівна є майстром по-шиттю. І разом з тим саме вона є кращим помічником в моїй творчій праці. Від неї я отримую консультації, які є найвиразнішими. У нас 5 онуків. Старша онучка Світлана в минулому році закінчила наш архітектурний факультет. Онук Святослав невдовзі вже буде випускником, він навчається на IV курсі архітектурного. Олег, наш онук, цього року вже закінчив університет цивільної авіації. Всі вони дуже радують нас.

- Дуже дякую за бесіду.

В березні у нас відбулося традиційне студентське шоу - конкурс краси «Міс Університет». Вісім чарівних незнайомок з різних факультетів нашого КНУБА отримали найнезвичайніші характеристики.

Так, за 1-ю номінацією перемогла третьокурсниця архітектурного факультету Таміла ШЕВЧЕНКО. Їй було присвоєно приз «Міс ШАРМ» в конкурсі за чарівність. Людмила КУЧЕР, студентка II курсу факультету автоматизації будівельного виробництва, стала переможницею в II-й призовій номінації. Вона отримала ще й приз «Міс ПРИВАБЛИВІСТЬ». В III-й номінації перемогла та отримала приз «Міс ФАНТАЗІЯ» першокурсниця архі-

тектурного Іванна ШАЦОВАЛІ. Всі інші призи розподілилися в конкурсах між чарівними дівчатами Дашою РИМОРОВОЮ - «Міс ЕЛЕГАНТНІСТЬ» (АВВ-2 курс), Машою СИЛЬНЯГІНОЮ - «Міс ЕКСТРАВАГАНТНІСТЬ» (СТФ-2 курс), Ольгою РЯСНОЮ - «Міс ЧАРІВНІСТЬ» (СТФ-1 курс), Анною ПОЧКОВСЬКОЮ - «Міс НІЖНІСТЬ» (БУДФАК -1 курс, та Алюю КОБЗАР - «Міс ГРАЦІЯ» (СТФ-2 курс).

Готувала претенденток на конкурс Школа краси, грації та моди «Імідж лабораторія» на чолі з Тетяною ПОГОРІЛЮЮ, що була режисером конкурсу краси.

«А+Б»

З БАГАЧУЙТЕ СЕБЕ ДУХОВНО

ЗУСТРІЧ ІЗ РОМАНСОМ

В Будинку вчителя (бул. Володимирська, 57) 19 березня відбувся вечір заслуженого артиста Росії, артиста театру «Ромен», керівника московського клубу любителів романсу «Хризантема» Анатолія ТИТОВА, запрошеного в Київ як гостя клубу «Співоча родина».

Про цю зустріч було оголошено по радіо нашого університету. Ми, члени поетичного клубу «СТИХІЯ», із великим задоволенням відгукаємося на такі оголошення і відвідуємо подібні творчі вечори. Закликаємо не бути пасивними, а збагачувати себе духовно, тим більше, що ці зустрічі відбуваються на безплатній основі.

Затишний зал Будинку вчителя. На сцені красивий м'який килим. Журнальний столик. Запалені свічки. Все це створює сприятливу навколишню обстановку. Виходить елегантний співак із гітарою і ... не співає. Він починає говорити, знаходить контакт із аудиторією. Ненав'язливо розповівши про свій клуб, він переходить до романсу. Але знов-таки до його історичної основи. Буквально про кожний романс він говорив як про живу істоту, колись народжену, про обставини його виникнення, кому або чому був він присвя-

чений. І це повністю виправдано, тому всі романси нами були почуті вперше, хоч ми були настроєні слухати романси вже всім відомі, які кожним співаком виконуються на свій звичай.

Анатолій ТИТОВ протягом 20 років збирає ноти і інші матеріали, що пов'язані із російським романсом. Його колекція налічує 4000 матеріалів. Придбавши старі ноти в магазинах, у друзів і навіть в смітєвій макулатурі (саме звідти в його колекцію ввійшло 500 романсів), ТИТОВ створив романсовий клуб. Будучи актором за

професією, він докладно передає специфіку цього жанру, залучаючи до «старого» жанру нове покоління.

Але членами його клубу є і дуже відомі актори: Арістарх ЛІВАНОВ, Герард ВА-СИЛЬСВ, Світлана ВАГУЗОВА, Олександра СТРЕЛЬЧЕНКО, Лариса ГОЛУБ-КІНА. Раз на місяць вони дають великий концерт у переповненому залі Будинку актора, співробітничаять із музеями, театрами, будинками творчості, виступають із виїзними концертами. У московського клубу «Хризантема» багато творчих планів, в тому числі і до семи збірників маловідомих романсів, що вже видано, видати ще один, а також подружитися з київським клубом «Співоча родина», налагодити творчі контакти. Хочеться вірити, що, попри відсутність матеріальних коштів на виїзди, клуб «Хризантема» втішить київських шанувальників старовинного романсу новими концертами, тому що жодна економічна криза не зможе привести до кризи живої душі, що знаходиться у творчому настрої. □

Тамара ДЕМБИЦЬКА

П О Р А Д А

ЩОБ НЕ СТАТИ ЗАНУДОЮ

Хочете стати сміливішими й розкутішими в спілкуванні? Це не так уже й складно, адже людська психологія така, що привабливі та безпосередній людині інші пробачають те, чого ніколи не пробачили б приміром, колезі з репутацією «зануди». Ось кілька заповідей.

- ◆ Не розповідайте непристойних анекдотів на роботі, навіть коли вам здається, що це буде доречним. Вульгарність не прикрашає.
- ◆ Якщо хтось невдало пожартував, сміятися необов'язково, але посміхнутися черговою усмішкою необхідно.
- ◆ «Пройтись» з приводу того, хто на дану мить відсутній, треба дуже делікатно, гумор аж ніяк не має бути злим.
- ◆ Почуття гумору в усіх різні: хтось у захваті від «чорного гумору», комусь недоступний гумор тонкий... Не ображайтеся на жарти інших.
- ◆ Не старайтеся набутти слави у відлижній людині: якщо навіть з ваших жартів і сміятимуться, народ до вас навряд чи потягнеться - кому захочеться потрапити на ваш язичок?
- ◆ І останнє. Людей зовсім без почуття гумору в світі дуже мало, і якщо ви вважаєте, що у вас його нема, а самі заздрісно регочете над вданими жартами інших, це означає, що ви помиляєтесь.

Засновник - Київський державний технічний університет будівництва і архітектури «А+Б» Свідоцтво про реєстрацію: КІ, №137 від 20.12.1995 р.	«А+Б» Редактор - Ірина ГЕРАЩЕНКОВА Адреса редакції: 252180, м.Київ-180, Повітрофлотський проспект,31, кімн.346, тел. 241-55-35	Газета зверстана на комп'ютерному видавничому комплексі університету. Комп'ютерна верстка Ірена УДІНА Обсяг і полоса формату 1 друкований аркуш, тираж примірників. Безкоштовно
---	---	---